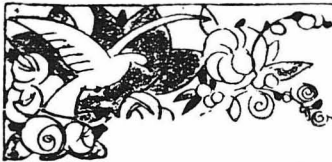

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΑΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατέβηκε με τη γυναίκα του στο Μ.υλάν και πήγε να μείνει στο παλιό ξενοδοχείο του σταθμού. Ο Πατριός εκράτησε ένα μικρό διαμέρισμα. Μόλις κατέβηκε να πάρει κάποια διαταγή στον δρομολόχο, άκουσε άξαφνα μία τρομερή κραυγή της Μαγδαληνής, που τον έκαμε να τρέξει όμοσπος στο δωμάτιο της γυναίκας του.

Η Μαγδαληνή έλειπε και από το άνοιχτό παράθυρο έμπαινε ο δροσρός αέρας της νύχτας. Ως τόσο ήταν φανερό, ότι η νέα είχε αντίσταθει με όλες της τις δυνάμεις. Το έδειχνε η άκαταστασία των σεντονιών, έπάνω εις τα όποια είχαν μείνει τα σημάδια των ματωμένων της χεριών και μία γραμμή ματωμένη που άρχιζε από το κρεβάτι και έφτανε στο παράθυρο!

Τό ξενοδοχείο άναστατώθη, ή άστυνμία ειδοποιήθηκε κανένα όμωσ ίχνος δέν άνακαλύφθη. Τρελλάς από άπελπισία ο Πατριός ειδοποίησε τó γέρο - Κοριοιός τηλεγραφικώς. Μετά τó τηλεγράφημα ο Ίτυχος νέος δέν έδωσε πιά στον πεθερό του κανένα σημείο ζωής.

Τότε ο Κοριοιός, άπελπισμένος, παρουσιάστηκε στο διεθυντή της άστυνομίας και με φωνή γεμάτη άγανάκη ειπέ :

— Κύριε διεθυντά, είμαι ένας άθλιος και έρχομαι να παραδοθώ. Έγώ μόνον είμαι ο Ίτυχος των εγκλημάτων, για τα όποια δέν εδόννεται ένα φτωχό πλάσμα που ή θέλησα να τό μεταβάλω εις άνθρωπο. Θά σάς εξηγήθώ καταρθέσει να κόμω ένα πίθηκο να μιλήσει, αλλά δέ μπορέσα, όπως ήθελα να τόν έκπολιτίσω. Σήμερα τιμαροθύμια σκληρά για την άλαξονεία μου και την τρέλλα μου. Ο Θεός μου έπεφύλασε τή φριχτή τιμωρία να χάσει τή λατρεμένη μου κόρη, και να δώ να καταρρέη ή έπίμονη εργασία μου μακροών σπουδών. Ίσως ή κόρη μου τή στιγμή αυτή να είναι νεκρά από τό χέρι του μαθητού μου. Καταδικάστε με! Σκοτώστε με! Τις άξίζω τις τιμωρίες αυτές!...

Μετά την εξομολόγηση αυτή, ο γέρο-Κοριοιός έδωσε τόσο σαφείς εξηγήσεις, ώστε δέν έμεινε πιά καμμιά άμφιβολία, ότι τό τέρας είχε άπαγάγη τή Μαγδαληνή.

Κατόπιν ανέψααν, ο Κοριοιός άφέθη ελεύθερος, για να καταρθεθώ ή συλλήψεις του Μπαλαοό ζωντανού. Ποιός άλλος θά μπορούσε να έλθη σε συνενόηση με τόν άνθρωποπότηνο εκτός από τόν Κοριοιός ;

Ένα βράδι, λοιπόν, ενώ περνούσε άπελπισμένος τό κατώφλι του έγκαταλειμμένου του σπιτιού τής όδοσ Ζισοό, είδε στο πάτωμα του διαδρόμου ένα τηλεγράφημα. Τό άνοιξε, τό διάβασε νευρικά και έννοιωσε όλην να διαπερνούσε τό σπέρμα του.

Τό τηλεγράφημα είχε σταλεί από τό Χαίν - Μαρτέν και έλεγε :

« Σας περιμένω στη μεγάλη φηγή του Πιερέφ...

ΦΤΩΧΕ ΜΠΑΛΑΟΟ !..

Έδώ και δύο ώρες ο Κοριοιός, με τα ρούχα κουρελιασμένα με τό πρόσωπο καυκατωμένο, προσπαθεί ν' άνοίξει δρόμο άνάμεσα στις άγκαθιές, παραμορφίες τα κλαδιά, ψάχνει.

Δέ βόλασε πιά την κοιλιά του Πιερέφ με την πανύψηλη φηγή, που την ήξερε από μικρό καιδί. Ηρθε δλομόσ άχως, γιατί ποιός θά τον άκολουθούσε ; Δέν εινε πιά, από δώ κι' έμπρός, έρμος στον κόσμο ; Ο Πατριός, άρρωστος στο Κλερμόν, δέν ήθέλησε να τόν δεχθί και τόν καταρείται παραληρώντας σε τέτοιο βαθμό, που να νομίζουν ότι έχει χάσει τα λογικά του. Η Ζωή άπελπισμένη από τόν έρσοτα του Μπαλαοό προς τή Μαγδαληνή, πεθαίνει στην άγκαλιά της Γερτρούδης. Και ή δυο γυναίκες μαζί έφυγαν από τό σπίτι... Και ή κόρη του ; Σκοτώθηκε από τό τέρας ; Ο Μπαλαοό, νοιόδοντας τύψεις συνειδήσεως τόν προσκαλεί για να κλάψη έπάνω στον τάφο της ;

Μαγδαληνή ! Μπαλαοό ! Νά τα δύο ονόματα που ο άτυχος γέρος δέν κουράστηκε να τα φωνάζί από τή στιγμή που μπήκε στο δάτο. Πολλές φορές νόμιμο, πως άνεγνώρισε τα μονοπάτια που έβγαιναν στη φηγή του Πιερέφ με ύστερα μεπερδενόταν και ξανα-

γύριζε στο σημείο, άπ' όπου είχε ξεκινήσει. Έχει άρχισι να θραδιάζει και ο τώδε δέ βλέπει ακόμα κανένα σημάδι της Μαγδαληνής, κανένα σημάδι του Μπαλαοό !..

Παρ' όλη τή φρίκη της άπαγωγής αυτής, ο Κοριοιός δέν έχασε την ήλπίδα να ξαναβθί τήν κόρη του. Ίσως ο Μπαλαοό να όποταχθηκε στη φωνή της Μαγδαληνής που έξασκούσε έπάνω του μίαν άκαταμάχητη γοητεία.

Έτσι προσπαθούσε να λογικευθί ο δυστυχισμένος Κοριοιός, ξεσχίζοντας τα ρούχα του και τα χέρια του μες στους πυκνός θάμνους τ.υ δάσους. Και όσο έβλεπε να πέφτει τό βράδι, τόσο πιο άπελπισμένη γινόταν ή φωνή του προσκαλόντας τή Μαγδαληνή.

— Μαγδαληνή ! Είνε δυνατόν να ελσι πεθαμένη ;

Φτωχέ Κοριοιός !..

Άξαφνα, ενώ τό άπελπισμένο του βλέμμα έστρέφετο σ' ένα πυκνό θάμνο, εί'ε ένα κοπάδι κοράκια να σηκώνονται και ύστερα πάλι να καταβάνουν γοφοντας κύκλους πάντα γύρω από τό ίδιο σημείο με άγριες ρυθμές. Η καρδιά του Κοριοιός σφίχτηκε από ένα νέο φόβο : μήπως τα άρπακτικά αυτά όρνεα έφταναν τό πτώμα της Μαγδαληνής ;

Ο φόβος του μετεβλήθη γρήγορα σε πικρή βεβαιότητα : ένα κοράκι σηκώθηκε από τή γή κρατώντας στο ράμφος του κάτι τι λευκό, που έμοιαζε με νευρίτιμο πέπλο.

— Α ! τώρα πιά ο Κοριοιός δέ μπορούσε ν' άμφιβάλλη : ή Μαγδαληνή ήταν εκεί ! Αδύθ ήταν τό πέπλο της Μαγδαληνής !

Κοιτάζοντας τριγύρω, είδε ένα κομμάτι άσπρο μεταξού, και πιο πέρα ακόμα ένα γοβίκι άταλαστό...

Αυτή τή φορά είχε βρει τό ίχνος... Η Μαγδαληνή θά ήταν εκεί ! Και με όλη του τή δύναμη ο Κοριοιός, άρχισε να φωνάζη :

— Μαγδαληνή! Μαγδαληνή! Μαγδαληνή!

Οι άπαίσιες κραγιές των κοράκων άποκρίθηκαν στις άπελπισμένες αιτίες φωνές... Ακολουθώντας τό πέναγμα τους, ο άτυχος νεύρος έξακολουθούσε να προχωρή άνάμεσα στα κλαδιά. Όταν προσπέρσε μια φωτιά στο πυκνή από τις άλλες, είδε δέξω την κοιλία του Μοσμη. Έκαστο κοράκι θάταν εκεί, άπάνω από τρία πτώματα, έσκαμμένα κατά γή...

Αν και ήτανε χτυπημένοι στο μέτωπο και τα πρόσωπά τους μισοφαγωμένα από τα κοράκια, ο Κοριοιός ως τόσο κατώφθηκε ν' άναγνωρίση τους άδελφούς Βορνάν, αυτούς, που τόσα χρόνια ήσαν ο φόβος του χωριού ! Καντά τους είκανε να τρυφερώσει. Ο Ουμπέο, ο πιο δυνατός από τους τρεις, τό έβρινε ακόμα στο ξυλισμένο του χέρι !

Τριγύρω τους να χορτάρια ήτανε ταλαπατιμένα, κι' αυτό έδειχνε ότι οι τρεις άδελφοί, πριν πεθάνουν είχαν παλαίψει άγρια.

Ποιός λοιπόν είχε τή δύναμη να οικωθή τους τρεις αυτούς κολοσσούς ; Ποιό όπλο μπόρεσε να τους όρξη νεύρους στην καταματωμένη τριγύρω γή ; Ο ! ένα όπλο από άπλό έξυλο, πεταμένο εκεί άπάνω στην προαινάδα : ένα ώροτο δέντρο, νέο και πράσινο, βγαλμένο από τό βάρθι του έδάφους με όλες του τις όριές ! Μό ποιός ήταν ο γίγας που τό είχε ξεριζώσει ; Ο Κοριοιός μάντευσε με τή φαντασία του, ότι ή Μαγδαληνή του στάθηκε τό διαφιλονεκόμενο λάφυρο στην άγρια αυτή πάλη.

Ο Μπαλαοό θά είχε όδηγήση τή Μανδαληνή στις άγαπημένες του έναίνες έρημιές, όπου θά είχε σνατήσιους τους τρεις άδελφούς. Αδύοί, βλέποντάς τον να έχη ένα τέτοιο λάφυρο στην κατοχή του, θά προσπάθησαν να τού τό άρπάξουν. Στο πάλαμα όμως στήθηκαν οι πιο αδύνατοι κι' ο Μπαλαοό, αφού τους σκόπευσε, θά πήγε άλλοι μαζί κι' ένεινη που άγαπούσε σάν τρελλάς !..

Ένώ ο άτυχος πατέρας έβγαζε τό τρομερό αυτό συμπεράσμα, ή νύχτα κατέβηκε και σκέπασε πιά τό δάσοσ. Ο Κοριοιός δέν έβλεπε πιά τίποτα και κατανοοοσμένου έπασε κανένα σ' ένα δέντρο. Ο εύρηγετικός ύπνος σε λίγο ήλθε να ξεκουράση με τή γλυκειά τον λήθη τόν πόνο τό άπελπισμένο αυτό πατέρα...

Τό πρωί ξυπνώντας ο Κοριοιός ένόμισε ότι ακόμη άναιρέεται βλέποντας από πάνω του τό θλιβερό και σοβαρό πρόσωπο του Μπαλαοό. Εθέλησε να φωνάζη. Μά ο Μπαλαοό τού έγνεψε να σπάσει.

— Σούτ ! Θά την ξυτηήσης ! — έμουμούρισε.

(Ακολουθεί)

Άρχισε μεταξού τους μια πάλη άγρία, λυσσαλέα, αιματηρά !..

Μπαλαοό... > !..